

Sygn. akt I CSK 621/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 września 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Zawistowski (przewodniczący)

SSN Agnieszka Piotrowska

SSA Elżbieta Fijałkowska (sprawozdawca)

Protokolant Justyna Kosińska

w sprawie z powództwa Stowarzyszenia Autorów ZAiKS w W.
przeciwko N. Spółce z o.o. w W.
o zapłatę i zobowiązanie,
po rozpoznaniu na rozprawie w Izbie Cywilnej w dniu 12 września 2014 r.,
skargi kasacyjnej strony powodowej
od wyroku Sądu Apelacyjnego
z dnia 22 maja 2013 r.,

**uchyla zaskarżony wyrok w części zmieniającej wyrok
częściowy Sądu Okręgowego w W. z dnia 27 kwietnia 2012 r.
sygn. akt [...] poprzez oddalenie roszczenia
o udzielenie informacji w pozostałym zakresie (pkt I podpunkt d)
i w tym zakresie sprawę przekazuje Sądowi Apelacyjnemu
do ponownego rozpoznania.**

UZASADNIENIE

W sprawie z powództwa Stowarzyszenia Autorów ZAiKS w W. przeciwko N. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. powód wniósł o zasądzenie od pozwanego 22.452.922,80 zł z ustawowymi odsetkami od dnia doręczenia pozwu tytułem trzykrotności należnego wynagrodzenia autorskiego za eksploatację w okresie od dnia 17.10.2009 r. do dnia 31.12.2010 r. na platformie cyfrowej „n” utworów z repertuaru powoda (poprzez reemisję i nadawanie programów telewizyjnych) oraz zobowiązanie pozwanego w trybie art. 105 ust. 2 ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych (Dz. U z 2006 r. nr 90, poz. 631 ze zm.; dalej u.p.a.p.p) do udzielenia informacji, wskazanych w pozwie, w terminie 14 dni od uprawomocnienia się wyroku.

Wyrokiem częściowym w sprawie z powództwa Stowarzyszenia Autorów ZAiKS w W. przeciwko N. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. Sąd Okręgowy w W. z dnia 27 kwietnia 2012 r.

1. Zobowiązał pozwanego do udzielenia w terminie 14 dni od uprawomocnienia się wyroku informacji i wskazania: jakie programy telewizyjne zawierające utwory słowne, muzyczne, słowno-muzyczne, choreograficzne i pantomimiczne, w tym wykorzystywane w utworach audiowizualnych, pozwany reemitował w okresie od dnia 17 października 2009 roku do dnia 31 grudnia 2010 roku, ze wskazaniem dla poszczególnych programów w poszczególnych miesiącach: liczby gniazd abonentów będących osobami prawnymi i jednostkami organizacyjnymi niemającymi osobowości prawnej; jakie programy telewizyjne zawierające utwory słowne, muzyczne, słowno-muzyczne, choreograficzne i pantomimiczne, w tym wykorzystywane w utworach audiowizualnych, pozwany nadawał w okresie od dnia 17 października 2009 roku do dnia 31 grudnia 2010 roku; informacji o wysokości wszystkich wpływów brutto (z wyłączeniem podatku VAT) uzyskanych w związku z prowadzoną działalnością nadawczą w okresie od dnia 17 października 2009 roku do dnia 31 grudnia 2010 roku, w tym zwłaszcza z: reklam, ogłoszeń, komunikatów, programów sponsorowanych, sprzedaży czasu antenowego, umów barterowych, świadczeń tekstowych, dotacji, subwencji i innych świadczeń i innych wpływów związanych z promowaniem w postaci bezpośredniej lub pośredniej usług, towarów bądź firm, ze wskazaniem, którego miesiąca dotyczą,

2. zobowiązał pozwanego do przekazania powodowi w terminie 14 dni od uprawomocnienia się wyroku wykazów nadań utworów rozpowszechnianych przez pozwanego w okresie od dnia 17 października 2009 roku do dnia 31 grudnia 2010 roku, w ramach nadawania przez niego programów telewizyjnych, uwzględniając w nich czas i długość (w minutach) nadania, kategorię utworu (utwory literackie, dramatyczne, dramatyczno-muzyczne, muzyczno-choreograficzne) oraz zasięg programu (program ogólnopolski, program lokalny).

Sąd Okręgowy ustalił, że Stowarzyszenie Autorów ZAiKS w W. (dalej: Stowarzyszenie ZAiKS) jest organizacją zrzeszającą autorów między innymi w celu reprezentowania ich interesów związanych z ochroną w zakresie prawa autorskiego.

Decyzją z dnia 28.02.2003 r. Minister Kultury zmienił wcześniejszą decyzję i w wyniku dokonanej zmiany, działając na podstawie art. 104 ust. 3 u.p.a.p.p. udzielił Stowarzyszeniu ZAiKS zezwolenia na zbiorowe zarządzanie prawami autorskimi do utworów: słownych, muzycznych, słowno-muzycznych, choreograficznych, pantomimicznych oraz słownych, muzycznych, słowno-muzycznych i choreograficznych w utworze audiowizualnym, na następujących polach eksploatacji: a) utrwalanie, b) zwielokrotnianie, c) wprowadzanie do obrotu, d) wprowadzanie do pamięci komputera, e) publiczne wykonanie, f) publiczne odtwarzanie, g) wyświetlanie, h) wystawianie, i) użyczenie i najem, j) nadanie za pomocą wizji lub fonii przewodowej albo bezprzewodowej przez stację naziemną, k) nadanie za pośrednictwem satelity, l) reemisja, m) publiczne udostępnianie utworu w taki sposób, aby każdy mógł mieć do niego dostęp w miejscu i w czasie przez siebie wybranym.

Stowarzyszenie ZAiKS, jako organizacja zbiorowego zarządzania prawami autorskimi do utworów wskazanych w zezwoleniu Ministra Kultury w zakresie wymienionych tam pól eksploatacji, zawiera umowy upoważniające inne podmioty do korzystania z tych praw, którymi zarządza. Na podstawie takich umów Stowarzyszenie ZAiKS pobiera wynagrodzenie za eksploatację przez te podmioty praw, które pozostają w jego zarządzie, w celu wypłaty należnych wynagrodzeń na rzecz uprawnionych autorów. Wysokość wynagrodzenia za udzielenie upoważnienia do korzystania z zarządzanych praw Stowarzyszenie ZAiKS określa na podstawie opracowanych przez siebie tabel stawek wynagrodzeń autorskich,

które mają na celu ujednoczenie zasad stosowanych przez stowarzyszenie przy zawieraniu umów z użytkownikami i przy dochodzeniu roszczeń. W latach 2009-2010, według stosowanej przez Stowarzyszenie ZAiKS tabeli stawek wynagrodzeń autorskich za reemisję utworów, stawka wynagrodzenia za reemisję utworów była naliczana za dany miesiąc od jednego abonenta za każdy program, przy czym gdy abonentem była osoba prawna lub jednostka organizacyjna niemająca osobowości prawnej, stawka wynagrodzenia odnosiła się do każdego gniazda abonenckiego objętego umową z operatorem. Według stosowanej przez Stowarzyszenie ZAiKS w latach 2009-2010 tabeli stawek wynagrodzeń autorskich za radiowe i telewizyjne nadawanie utworów oraz równoczesne i integralne rozpowszechnianie utworów w sieciach kablowych, stawka wynagrodzenia była uzależniona od charakteru utworu (czy należał do kategorii „małych praw” czy „wielkich praw”), rodzaju nadawanego programu (informacyjny, filmowy, ogólny, muzyczny), od rodzaju nadawcy. W przypadku nadań utworów z zakresu „małych praw” w ramach telewizji niepublicznej stawka była określona procentowo, a podstawę obliczenia wynagrodzenia stanowiły wszystkie wpływy brutto (z wyłączeniem podatku VAT) uzyskane w związku z prowadzoną działalnością nadawczą, w tym zwłaszcza z: reklam, ogłoszeń, komunikatów, programów sponsorowanych, sprzedaży czasu antenowego, umów barterowych, świadczeń tekstowych, dotacji, subwencji, innych świadczeń i innych wpływów związanych z promowaniem w postaci bezpośredniej lub pośredniej usług, towarów bądź firm. W przypadku nadań utworów z zakresu „wielkich praw” w ramach telewizji stawka była określona kwotowo za każdą minutę nadania utworu, a wynagrodzenie było obliczane na podstawie czasu nadania poszczególnych utworów

Stowarzyszenie ZAiKS zarządza prawami autorskimi na podstawie powierzenia w zbiorowe zarządzanie praw autorskich przez poszczególnych autorów oraz w oparciu o umowy zawarte z zagranicznymi organizacjami zbiorowego zarządzania prawami autorskimi.

N. Sp. z o.o. w latach 2009-2010 prowadziła działalność gospodarczą polegającą między innymi na nadawaniu programów telewizyjnych. Była nadawcą posiadającym koncesję na rozpowszechnianie drogą satelitarną programów telewizyjnych i N. Zajmowała się również odpłatnym rozpowszechnianiem

podmiotom trzecim programów telewizyjnych, nadawanych pierwotnie przez innych nadawców, drogą przejmowania ich w całości i bez zmian od organizacji telewizyjnych poprzez równoczesne i integralne przekazywanie tych programów do powszechnego odbioru, to jest reemisją. Reemisją objęte były programy polskie oraz zagraniczne. W latach 2009-2010 N. Sp. z o.o. zarządzała platformą „n” - platformą satelitarną oferującą szeroki odbiór programów, w tym w technologii HD. Ofertę programową platformy „n” stanowiły kanały telewizyjne pogrupowane w sześć pakietów tematycznych - pakietów podstawowych. Poza nimi na platformie „n” były dostępne dodatkowe programy pogrupowane w promocyjne pakiety tematyczne lub dostępne osobno (opcje dodatkowe do pakietów). W ramach wymienionych pakietów N. Sp. z o.o. dokonywała reemisji programów. Wobec kilkudziesięciu programów dostępnych w ofercie programowej platformy „n” N. Sp. z o.o. nie dokonywała reemisji programów. W skład programów reemitowanych i nadawanych przez N. sp. z o.o. w latach 2009-2010 wchodziły między innymi utwory, do których prawa autorskie pozostawały w zarządzie Stowarzyszenia ZAiKS, w tym utwory słowne, muzyczne, słowno-muzyczne i choreograficzne w utworach audiowizualnych.

W latach 2009-2010 N. Sp. z o.o. bez zgody Stowarzyszenia ZAiKS korzystała z utworów pozostających w zarządzie tego stowarzyszenia na polu reemisja i nadawanie (za pośrednictwem satelity). Z tego tytułu nie uiszczała na rzecz Stowarzyszenia ZAiKS żadnych kwot. N. Sp. z o.o. nie zawarła żadnej umowy ze Stowarzyszeniem ZAiKS, na mocy której byłaby upoważniona przez to stowarzyszenie do korzystania w latach 2009-2010 z utworów pozostających w jego zarządzie na wymienionych wyżej polach eksploatacji.

Stowarzyszenie ZAiKS nie dysponuje niezbędnymi danymi do wyliczenia – w oparciu o stosowane przez siebie tabele wynagrodzeń - należności z tytułu korzystania od 17 października 2009 roku do 31 grudnia 2010 roku przez N. sp. z o.o. z utworów, do których prawa pozostają w zarządzenie stowarzyszenia, na polach reemisja i nadawanie. W szczególności, Stowarzyszenie ZAiKS nie dysponuje informacjami, jakie programy telewizyjne, zawierające utwory słowne, muzyczne, słowno-muzyczne, choreograficzne i pantomimiczne, w tym wykorzystywane w utworach audiowizualnych, N. Sp. z o.o. reemitowała od dnia 17

października 2009 roku do dnia 31 grudnia 2010 roku. Stowarzyszenie ZAiKS nie posiada danych o przypadającej na dany program (spośród reemitowanych przez spółkę) w poszczególnych miesiącach liczbie abonentów będących osobami fizycznymi i liczbie gniazd abonenckich abonentów będących osobami prawnymi i jednostkami organizacyjnymi niemającymi osobowości prawnej.

Stowarzyszenie ZAiKS nie dysponuje informacjami, jakie programy telewizyjne, zawierające utwory słowne, muzyczne, słowno-muzyczne, choreograficzne i pantomimiczne, w tym wykorzystywane w utworach audiowizualnych, N. sp. z o.o. nadawała od dnia 17.10.2009 r. do dnia 31.12.2010 r. Stowarzyszenie ZAiKS nie dysponuje informacjami o wysokości wszystkich wpływów brutto (z wyłączeniem podatku VAT) uzyskanych przez N. sp. z o.o. w poszczególnych miesiącach w związku z prowadzoną działalnością nadawczą od dnia 17.10.2009 r. do dnia 31.12.2010 r., w tym zwłaszcza z: reklam, ogłoszeń, komunikatów, programów sponsorowanych, sprzedaży czasu antenowego, umów barterowych, świadczeń tekstowych, dotacji, subwencji i innych świadczeń oraz innych wpływów związanych z promowaniem w postaci bezpośredniej lub pośredniej usług, towarów bądź firm. Stowarzyszenie ZAiKS nie dysponuje wykazami nadań utworów rozpowszechnianych przez N. sp. z o.o. od dnia 17.10.2009 r. do dnia 31.12.2010 r. w ramach nadawania programów telewizyjnych, w tym programów N. i N2, które to wykazy zawierałyby dane o: czasie i długości (w minutach) nadania, kategorii utworu (spośród katalogu: utwory literackie, dramatyczne, dramatyczno-muzyczne, muzyczno-choreograficzne) oraz zasięgu programu (ogólnopolski, czy lokalny).

Stowarzyszenie ZAiKS dokonało wyliczeń wynagrodzenia należnego, jego zdaniem, od N. sp. o.o. za okres od 17.10.2009 r. do 31.12.2010 r., opierając się o własne szacunki oraz posiadane, niepełne dane, w tym dane ogólnodostępne, materiały prasowe, czy informacje zamieszczone w Internecie. Dla pełnego, według Stowarzyszenia ZAiKS, wyliczenia wynagrodzenia należnego jemu od N. Sp. z o.o. stowarzyszenie potrzebuje informacji od tej spółki niezbędnych do ustalenia danych pozwalających wyliczyć wynagrodzenie w oparciu o stosowane przez stowarzyszenie w latach 2009-2010 tabele wynagrodzeń.

Stowarzyszenie Filmowców Polskich z siedzibą w W. (dalej jako: „SFP”) jest organizacją zrzeszającą twórców filmowych oraz inne podmioty, których działalność związana jest z twórczością filmową, w celu reprezentowania ich interesów zawodowych, twórczych i wynikających z ochrony w zakresie prawa autorskiego i praw pokrewnych, w tym osoby fizyczne i prawne, które podlegają ochronie praw autorskich i praw pokrewnych w zakresie utworów audiowizualnych. Do celów SFP należy między innymi ochrona praw autorskich i praw pokrewnych twórców i pomocniczo twórczych pracowników filmu. SFP jest organizacją zbiorowego zarządu prawami autorskimi działającą w oparciu o decyzję Ministra Kultury i Sztuki z dnia 29 maja 1995 r., zmienioną decyzjami z dnia 23 października 1998 r. i z dnia 28 lutego 2003 r. Na podstawie wymienionych decyzji udzielono SFP zezwolenia na zbiorowe zarządzanie: 1) prawami autorskimi do utworów audiowizualnych na następujących polach eksploatacji: a) utrwalanie, b) zwielokrotnianie określoną techniką, w tym techniką zapisu magnetycznego oraz techniką cyfrową, c) wprowadzanie do obrotu, d) wprowadzanie do pamięci komputera, e) publiczne odtwarzanie, f) wyświetlanie, g) najem, h) użyczenie, i) nadawanie za pomocą wizji lub fonii przewodowej albo bezprzewodowej przez stację naziemną oraz nadawanie za pośrednictwem satelity, j) reemitowanie, k) publiczne udostępnianie utworu w taki sposób, aby każdy mógł mieć do niego dostęp w miejscu i w czasie przez siebie wybranym; 2) prawami pokrewnymi przysługującymi producentom utworów audiowizualnych do wideogramów na następujących polach eksploatacji: a) zwielokrotnianie określoną techniką, b) wprowadzanie do obrotu, c) najem, d) użyczenie, e) odtwarzanie, f) nadawanie za pomocą wizji lub fonii przewodowej albo bezprzewodowej przez stację naziemną oraz nadawanie za pośrednictwem satelity, g) reemitowanie, h) publiczne udostępnianie utworu w taki sposób, aby każdy mógł mieć do niego dostęp w miejscu i w czasie przez siebie wybranym.

N. sp. z o.o. zawarła ze SFP w dniu 18.05.2010 r. umowę generalną, na mocy której SFP udzieliło spółce zgody na reemisję utworów audiowizualnych objętych zbiorowym zarządzaniem SFP w prowadzonej przez spółkę działalności gospodarczej. W przedmiotowej umowie N. sp. z o.o. zobowiązała się do zapłaty na rzecz SFP wynagrodzenia przysługującego producentom i współtwórcom utworu audiowizualnego za korzystanie z utworu, o którym mowa w art. 70 ust. 2¹ pkt 3

u.p.a.p.p., wypłacanego za pośrednictwem właściwej organizacji zbiorowego zarządzania prawami autorskimi i prawami pokrewnymi. Umową objęto wynagrodzenie dla producentów utworów audiowizualnych oraz współtwórców reprezentowanych przez SFP na podstawie umowy o powierzeniu praw w zarząd, umów o wzajemnej reprezentacji oraz na zasadzie negotiorum gestor. W umowie generalnej zastrzeżono, że nie obejmuje ona praw twórców utworów słownych, muzycznych, słowno-muzycznych i choreograficznych w utworze audiowizualnym, jak również tłumaczy dialogów.

W ocenie Sądu Okręgowego powód posiada legitymację procesową czynną do występowania z żądaniem o zobowiązanie pozwanej do udzielenia informacji i dostarczenia dokumentacji. Wykazał on prawa do zbiorowego zarządzania prawami autorskimi na takich polach eksploatacji jak nadawanie satelitarne czy reemisja. Powód korzysta z domniemania wynikającego z art. 105 ust. 1 u.p.a.p.p., które przez pozwanego nie zostało obalone. W szczególności nie zostało wykazane, że SFP jest taką organizacją, która rości sobie tytuł do tych samych utworów, które są chronione przez powoda. Zgodnie z art. 105 ust. 2 u.p.a.p.p. w zakresie swojej działalności organizacja zbiorowego zarządzania może się domagać udzielenia informacji oraz udostępnienia dokumentów niezbędnych do określenia wysokości dochodzonych przez nią wynagrodzeń i opłat. Na podstawie art. 105 ust. 2 u.p.a.p.p. organizacji zbiorowego zarządzania przysługuje więc roszczenie o charakterze informacyjnym.

Powód wykazał, że pozwana w latach 2009-2010 korzystała z utworów objętych zarządzaniem powoda. Powód dochodzi wynagrodzenia od pozwanej na podstawie art. 79 ust. 1 pkt 3 lit. b u.p.a.p.p. - trzykrotności stosownego wynagrodzenia, które w chwili jego dochodzenia byłoby należne tytułem udzielenia przez niego zgody na korzystanie z utworów pozostających w jego zarządzie. Zgodnie z zasadą wynikającą z art. 17 u.p.a.p.p., twórcy przysługuje wyłączone prawo do korzystania z utworu i rozporządzania nim na wszystkich polach eksploatacji oraz do wynagrodzenia za korzystanie z utworu, w tym na polach nadawanie i reemisja (art. 50 pkt 3 u.p.a.p.p.). Do zapłaty wynagrodzenia za korzystanie z utworów (utworów wkładowych) pozostających w zarządzie powoda

pozwana była zobowiązana na mocy art. 70 ust. 2¹ pkt 3 u.p.a.p.p. w zw. z art. 70 ust. 3 u.p.a.p.p.

W częściowym uwzględnieniu apelacji pozwanego Sąd Apelacyjny wyrokiem z dnia 22 maja 2013 r. zmienił zaskarżony wyrok w pkt 1 zobowiązując pozwanego do udzielenia powodowi informacji i wskazania jakie audycje telewizyjne, zawierające utwory słowne, muzyczne, słowno-muzyczne, choreograficzne i pantomimiczne, reemitował w okresie od 17 października 2009 r. do 31 grudnia 2010 r.; jakie audycje telewizyjne, zawierające utwory słowne, muzyczne, słowno-muzyczne, choreograficzne i pantomimiczne nadawał w okresie od 17 października 2009 r. do 31 grudnia 2010 r.; informacji o wysokości wszystkich wpływów brutto (z wyłączeniem podatku VAT) uzyskanych w związku z prowadzoną działalnością nadawczą, w okresie od 17 października 2009 r. do 31 grudnia 2010 r., zwłaszcza reklam, ogłoszeń, komunikatów programów sponsorowanych, sprzedaży czasu antenowego, umów barterowych, świadczeń tekstowych, dotacji, subwencji i innych świadczeń i innych wpływów związanych z promowaniem w postaci bezpośredniej lub pośredniej usług, towarów bądź firm, ze wskazaniem, którego miesiąca dotyczą. W pkt 2 zobowiązał pozwanego do przekazania powodowi w terminie 14 dni od uprawomocnienia się wyroku wskazań nadań utworów rozpowszechnianych przez pozwanego, w okresie od 17 października 2009 r. do 31 grudnia 2010 r. programów telewizyjnych, uwzględniając w nich czas i długość (w minutach) nadania oraz zasięg programu (program ogólnopolski, program lokalny). Zobowiązał powoda do zachowania poufności informacji dotyczących wysokości wpływów uzyskanych przez pozwaną spółkę do ujawnienia których została zobowiązana. Oddalił roszczenie o udzielenie informacji w pozostałym zakresie – dotyczyło ono informacji o programach telewizyjnych zawierających utwory słowne, muzyczne, słowno-muzyczne, choreograficzne i pantomimiczne wykorzystywane w utworach audiowizualnych, ponadto informacji o liczbie gniazd abonenckich abonentów będących osobami prawnymi jednostkami organizacyjnymi nie mającymi osobowości prawnej, które wykraczają poza rzeczywistą potrzebę powoda, gdyż jest zbędne dla prawidłowego wyliczenia należnego wynagrodzenia oraz o kategorii utworów zawartych w nadawanych przez pozwanego audycjach telewizyjnych. W pozostałej części oddalił apelację pozwanego.

Sąd Apelacyjny stwierdził, że treści zezwoleń na zbiorowe zarządzanie prawami autorskimi nie można wyklądać w oderwaniu od treści art. 70 ust. 1 u.p.a.p.p. i uznał, że ZAiKS zarządza prawami autorskimi do utworów słownych, muzycznych, słowno-muzycznych, choreograficznych o charakterze samoistnym oraz prawami do utworów słownych, muzycznych, słowno-muzycznych, choreograficznych w utworze audiowizualnym, w sytuacji, gdy zawarta została umowa wyłączająca domniemanie z art. 70 ust.1 u.a.p.p., a więc gdy producent utworu audiowizualnego nie nabył na mocy umowy o stworzenie utworu lub umowy o wykorzystanie już istniejącego utworu praw majątkowych do eksploatacji takiego utworu w ramach utworu audiowizualnego jako całości. Dopóki domniemanie z art. 70 ust. 1 prawa autorskiego nie zostanie obalone należy przyjmować, że to producent a nie twórcy poszczególnych tzw. utworów wkładowych, jest uprawniony do eksploatacji utworu audiowizualnego jako całości. Twórcy, którzy przenieśli na producenta autorskie prawa majątkowe nie są już uprawnieni do rozporządzania tymi prawami, w tym do wyrażania zgody na ich eksploatację w ramach utworu audiowizualnego jako całości. Takiego prawa nie ma także reprezentująca ich organizacja zbiorowego zarządzania. Domniemanie z art. 105 ust. 1 u.p.a.p.p może działać tylko na rzecz organizacji zbiorowego zarządzania, która reprezentuje właściwą kategorię podmiotów. Utwór audiowizualny nie jest zbiorem różnych utworów tzw. wkładowych, jest jednym utworem, więc pozwany nie ma obowiązku udzielania powodowi informacji jakie programy telewizyjne zawierające utwory słowne, muzyczne, słowno-muzyczne, choreograficzne i pantomimiczne wykorzystywane w utworach audiowizualnych pozwany reemitował bądź nadawał. Ciężar obalenia domniemania z art. 70 ust. 1 u.p.a.p.p obciąża powoda. Producent nabywa prawo do wynagrodzenia za eksploatację utworu audiowizualnego. Przepis art. 70 ust. 2¹ pkt 3 u.p.a.p.p nie daje podstaw do żądania przez twórców (reprezentującą ich organizację zbiorowego zarządzania) dodatkowego wynagrodzenia za reemitowanie w sieci kablowej utworów stworzonych lub włączonych na mocy umowy z producentem do utworu audiowizualnego (tzw. utworów wkładowych). Wynagrodzenie, które przysługuje twórcy w związku z prawem bezwzględny wynikającym ze stworzenia utworu (art. 17 pr. aut.) w przypadku utworów słownych, muzycznych, słowno-muzycznych, stanowiących

wkłady w jednolity utwór audiowizualny przeniesione zostało na producenta utworu audiowizualnego zgodnie z domniemaniem wynikającym z art. 70 ust. 1 ustawy o prawie autorskim.

Pozwany reemituje oraz nadaje w ramach programów telewizyjnych audycje mające charakter utworów audiowizualnych jak i nie mające takiego charakteru ale zawierające utwory pozostające pod ochroną powoda (należące do chronionego przez niego repertuaru).

W strukturze nadawanych, jak i reemitowanych przez pozwanego audycji, występują różne kategorie utworów. W ocenie Sądu Apelacyjnego powód, w sposób wystarczający dla potrzeb roszczenia informacyjnego, udowodnił zakres swej reprezentacji w odniesieniu do repertuaru zagranicznego. Informacją, której powód ma prawo żądać, jest informacja o wysokości wszystkich wpływów brutto uzyskanych w związku z prowadzoną działalnością nadawczą, przy czym uznając racje pozwanego, zobowiązał powoda do zachowania poufności uzyskanych informacji.

Skargę kasacyjną w części, w jakiej Sąd Apelacyjny oddalił roszczenie informacyjne, wniósł powód. Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1. naruszenie przepisów prawa materialnego poprzez błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie przepisów, w szczególności: art. 1 ust. 1 ustawy z dnia 4 lutego 1994 roku o prawie autorskim i prawach pokrewnych (tekst jednolity: Dz. U. 2006 rok, nr 90, poz. 631, z późniejszymi zmianami - zwanej dalej Pr. aut.) oraz art. 1 ust. 2 pkt 9 Pr. aut. w związku z art. 36 Pr. aut., art. 69 Pr. aut. i art. 70 ust. 1 Pr. aut. - polegającą na nierozważeniu definicji pojęcia utworu audiowizualnego;

2. błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie art. 1 Pr. aut. w związku z art. 17 Pr. aut. - poprzez nieuwzględnienie charakteru prawnego utworów wkładowych w utworze audiowizualnym i w konsekwencji pozbawienie ochrony twórców utworów wkładowych, mimo że brak jest podstawy prawnej do ograniczenia ochrony utworów wkładowych w odniesieniu do utworu audiowizualnego;

3. błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie art. 69 Pr. aut. w związku z art. 70 ust. 1 Pr. aut. - poprzez przyjęcie jednolitego traktowania utworów audiowizualnych;

4. błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie art. 69 w związku z art. 70 ust. 1 i 2 Pr. aut. w ich relacji do art. 1 ust. 1, art. 2, art. 8-9, art. 17 i art. 36 Pr. aut. - poprzez nieuwzględnienie zróżnicowanych sytuacji dotyczących statusu utworu audiowizualnego w kontekście utworów wkładowych;

5. błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie art. 70 ust. 1 Pr. aut. - poprzez bezpodstawne rozszerzenie zakresu przedmiotowego domniemania z tego przepisu i przyjęcie, iż przepis ten stanowi domniemanie nabycia praw przez producenta w sytuacji, gdy przepis ten ustanawia domniemanie nabycia, na podstawie zawartej przez producenta umowy o stworzenie lub wykorzystanie w utworze audiowizualnym utworów wkładowych, praw do eksploatacji tych utworów w ramach utworu audiowizualnego, jako całości, utworów stworzonych do utworu audiowizualnego albo wcześniej istniejących i w utworze audiowizualnym wykorzystanych (utworów wkładowych), a co za tym idzie pominięcie, iż przesłanką omawianego domniemania jest wykazanie zawarcia umowy z producentem;

6. błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie art. 6 Kodeksu cywilnego (dalej k.c.) w związku z art. 70 ust. 1 Pr. aut. - poprzez obciążenie Powoda obowiązkiem obalenia domniemania wynikającego z art. 70 ust. 1 Pr. aut., przy równoczesnym pominięciu, iż przesłanką domniemania z art. 70 ust. 1 Pr. aut. jest wykazanie przez producenta audiowizualnego zawarcia przez twórcę umowy z producentem o stworzenie lub wykorzystanie utworów wkładowych, a co za tym idzie nałożenie na Powoda obowiązku obalenia domniemania z art. 70 ust. 1 Pr. aut., w zakresie, w którym nie było podstawy dla zastosowania domniemania;

7. błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie art. 105 ust. 1 i 2 Pr. aut., w związku z art. 104 ust. 1 i 2 Pr. aut. i art. 107 Pr. aut. - poprzez odmowę Powodowi prawa do dochodzenia roszczeń w stosunku do utworów wkładowych w utworze audiowizualnym, objętych zezwoleniem uzyskanym przez Powoda;

8. błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie art. 70 ust. 2¹ pkt 3 Pr. aut. - poprzez przyjęcie, iż powołany przepis nie daje podstaw dla wynagradzania twórców utworów wykorzystanych w utworze audiowizualnym w zakresie reemisji, co ogranicza ich prawa do stworzonych przez nich utworów;

9. błędną wykładnię i niezastosowanie art. 2 oraz art. 32 w związku z art. 64 ust. 2 Konstytucji;

10. błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie art. 1 Pr. aut., art. 2 Pr. aut., art. 69 Pr. aut. i art. 70 ust. 1 Pr. aut. w związku z art. 94 ust. 5 Pr. aut. - poprzez utożsamienie statusu producenta audiowizualnego, jako domniemanego nabywcy autorskich praw majątkowych do utworu audiowizualnego i wykorzystanych w nim utworów wkładowych oraz statusu producenta audiowizualnego jako podmiotu, któremu przysługują prawa pokrewne do wideogramu - w odniesieniu do reemitowania;

11. błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie art. 21¹ ust. 1 Pr. aut. - poprzez nieuwzględnienie tego, że zezwolenie na zbiorowe zarządzanie uzyskane przez Powoda, i w konsekwencji jego właściwość, jako OZZ, obejmuje utwory wkładowe w utworze audiowizualnym, niezależnie od prawa do reemisji całego utworu audiowizualnego stanowiącego odrębny przedmiot ochrony prawa autorskiego oraz od przedmiotu praw pokrewnych służących producentowi utworu audiowizualnego w świetle artykułu 94 ust. 5 Pr. aut.;

12. błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie art. 105 ust. 2 Pr. aut. - poprzez przyjęcie, iż organizacja zbiorowego zarządzania może domagać się informacji w trybie art. 105 ust. 2 Pr. aut. jedynie w oparciu o zatwierdzone Tabele Wynagrodzeń, podczas, gdy z ww. przepisu nie wynika konieczność wykazania, iż informacje, których organizacja zbiorowego zarządzania się domaga wynikają jedynie z zatwierdzonych Tabel Wynagrodzeń.

II. naruszenie przepisów postępowania, mające istotny wpływ na wynik sprawy, poprzez niewłaściwą wykładnię i zastosowanie przepisów postępowania, w szczególności: niewłaściwą wykładnię i zastosowanie art. 328 § 2 Kodeksu postępowania cywilnego (dalej jako k.p.c.) w związku z art. 391 § 1 k.p.c. w związku z art. 382 k.p.c. w związku z art. 217 § 1 i 2 oraz art. 233 § 1 k.p.c. - poprzez wadliwe uzasadnienie wyroku z dnia 22 maja 2013 roku w zaskarżonej części, art. 234 k.p.c. - poprzez pominięcie uregulowania podstawy domniemania wynikającej z art. 70 ust. 1 Pr. aut., art. 232 k.p.c. w związku z art. 6 Kodeksu cywilnego - poprzez bezpodstawne przerzucenie ciężaru dowodu na Powoda tj. poprzez nałożenie na niego ciężaru obalenia domniemania z art. 70 ust. 1 Pr. aut., w sytuacji, w której nie zostały wykazane przesłanki warunkujące zastosowanie tego domniemania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje

W judykaturze utrwalony jest pogląd, że naruszenie art. 328 § 2 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. będzie stanowić usprawiedliwioną podstawę skargi kasacyjnej, jeżeli treść uzasadnienia orzeczenia sądu drugiej instancji uniemożliwia dokonanie oceny toku wyводу, który doprowadził do wydania orzeczenia, a także wtedy, gdy uzasadnienie zaskarżonego wyroku nie ma wszystkich koniecznych elementów, co również uniemożliwia kontrolę kasacyjną (zob. następujące orzeczenia Sądu Najwyższego: postanowienie z dnia 10 listopada 1998 r., III CKN 792/98, OSNC 1999, nr 4, poz. 83; wyroki: z dnia 19 lutego 2002 r., IV CKN 718/00, Lex nr 54362, z dnia 22 maja 2003 r., II CKN 121/01, Lex nr 137611, z dnia 20 lutego 2003 r., I CKN 65/01, Lex nr 78271, z dnia 18 marca 2003 r., IV CKN 1862/00, Lex nr 109420 oraz z dnia 27 czerwca 2007 r., II CSK 122/07, Lex nr 287721). Sytuacja taka w rozpoznawanej sprawie nie miała miejsca, gdyż uzasadnienie wyroku wyjaśniało, na jakich ustalonych przez sąd faktach wyrok się opiera i w jaki sposób fakty te sąd kwalifikuje w ramach zastosowanych przepisów prawa materialnego. Podstawa prawna rozstrzygnięcia w wyroku sądu drugiej instancji została wyjaśniona poprzez ocenę wszystkich istotnych zarzutów prawnych podniesionych w apelacji. Wobec tego zarzut wadliwego uzasadnienia wyroku w zaskarżonej części nie był zasadny.

W skardze kasacyjnej powód podniósł również rozliczne zarzuty naruszenia prawa materialnego - prawa autorskiego co do błędnej wykładni i niewłaściwego zastosowania przepisów dotyczących utworu audiowizualnego oraz zbiorowego zarządzania prawami autorskimi, których rozważanie na obecnym etapie postępowania należy uznać za przedwczesne, a to z uwagi na zakres sprawy danej pod osąd.

Sprawa dotyczy bowiem wyłącznie roszczenia (zwanego informacyjnym) z art. 105 ust. 2 u.p.a.p.p, które służy organizacji zbiorowego zarządzania prawami autorskimi i pokrewnymi. Roszczenie to ma charakter pomocniczy względem roszczenia o zapłatę wynagrodzenia i ma na celu pozyskanie informacji niezbędnych do określenia wysokości dochodzonych wynagrodzeń i opłat, a w konsekwencji ułatwienie dochodzenia roszczeń wynikających z naruszenia autorskich praw majątkowych oraz roszczenia o zapłatę wynagrodzenia. (wyrok

Sądu Najwyższego z dnia 27 września 2013 r. I CSK 696/12). W takim postępowaniu na organizacji zbiorowego zarządzania spoczywa jednak obowiązek wykazania „niezbędności” pozyskania określonych informacji i dokumentów, który należy interpretować w kontekście dochodzonych roszczeń i opłat. To zgłoszone przez organizację zbiorowego zarządzania roszczenie i jego charakter limitować będzie zakres informacyjny korzystającego/naruszyciela, nie zaś odwrotnie.

Analiza treści żądania pozwu i jego uzasadnienie nie pozwala na wyprowadzenie kategoriycznych wniosków co do zakresu zgłoszonego przez powoda roszczenia pieniężnego. Jako tytuł żądania zasądzenia zgłoszonej sumy pieniężnej wskazano w pozwie trzykrotność należnego wynagrodzenia za eksploatację przez pozwanego na platformie cyfrowej „N” utworów z repertuaru powoda, podkreślając, że pozwany korzysta z tych utworów bez zezwolenia. Odwołując się natomiast do podstawy prawnej powód wskazał na przepisy art. 70, 79 ust. 1, 70 ust. 2¹ i ust. 3 u.p.a.p.p.

Przepisy te wskazują, że powód żąda zasądzenia nie tylko odszkodowania za naruszenie autorskich praw majątkowych twórców, których reprezentuje (art.79 ust.1 u.p.a.p.p.), ale również wynagrodzenia należnego współtwórcom utworu audiowizualnego w przypadku legalnego wykorzystania utworu (art. 70 ust. 2¹ u.p.a.p.p). W płaszczyźnie zgłoszonego roszczenia informacyjnego Sąd Apelacyjny problemu tego nie rozważył. Bez zatem uprzedniego skonkretyzowania roszczeń przez powoda nie jest możliwe, w kontekście ustawowych uprawnień organizacji zbiorowego zarządzania, określenie obowiązku pozwanego w zakresie udostępnienia niezbędnych informacji i dokumentów.

Roszczenie z art. 105 ust. 2 u.p.a.p.p służy wyłącznie organizacji zarządzania prawami autorskimi lub pokrewnymi, zaś przepis ust. 1 art. 105 u.p.a.p.p. przyznaje je organizacji zbiorowego zarządzania w zakresie jej działalności, co oznacza, że wyznacznikiem o decydującym znaczeniu dla przysługiwania wymienionego roszczenia jest treść zezwolenia Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego na zbiorowe zarządzanie prawami autorskimi do określonych kategorii utworów wykorzystywanych na wymienionych w decyzji polach eksploatacji (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 20 maja 1999 r., I CKN 1139/97, OSNC 2000, Nr 1, poz. 6 i z dnia 8 grudnia 2000 r., I CKN 971/98, OSNC

2001, Nr 6, poz. 97; z dnia 27 czerwca 2013 r., I CSK 617/12). Istotą domniemania z art. 105 ust. 1 u.p.a.p.p jest zwolnienie organizacji zbiorowego zarządzania od obowiązku wykazywania upoważnienia do reprezentacji w procesie o ochronę praw autorskich lub pokrewnych na polach eksploatacji, które objęte są zezwoleniem Ministra Kultury i Sztuki. Nie można się na nie powołać, gdy do tego samego utworu lub artystycznego wykonania rości sobie tytuł więcej niż jedna organizacja zbiorowego zarządzania. Do uchylenia tego domniemania nie wystarczy jednak samo wskazanie, że istnieje inna organizacja działająca w tym samym zakresie. Kwestionujący legitymację danej organizacji w odniesieniu do konkretnych praw musi ponadto wykazać, że inna organizacja działająca w tym samym zakresie powołuje się wobec niego na swój tytuł do tych samych praw. Gdyby bowiem do obalenia domniemania przewidzianego w art. 105 ust. 1 u.p.a.p.p. wystarczyło samo wskazanie działającej w tym samym zakresie innej organizacji, to w sytuacji, w której Ministerstwo Kultury i Sztuki zezwala na działanie wielu organizacji o pokrywającym się zakresie zarządzania, domniemanie to mogłoby utracić swoje praktyczne znaczenie (por. wyroki Sąd Najwyższego: z dnia 20 maja 1999 r., I CKN 1139/97, OSNC 2000, Nr 1, poz. 6 oraz z dnia 15 maja 2009 r., II CSK 701/08, niepubl., z dnia 27 czerwca 2013 r. I CSK 617/12).

W okolicznościach przedmiotowej sprawy oznacza to, że na rzecz powoda działa domniemanie do zarządzania i ochrony prawami do utworów słownych, muzycznych, słowno-muzycznych i choreograficznych o charakterze samoistnym, natomiast w odniesieniu do takich utworów w utworach audiowizualnych działa ono po obaleniu domniemania z art. 70 ust. 1 u.p.a.p.p.

Zgodnie z treścią przepisu art. 70 ust. 1 u.p.a.p.p domniemywa się, że producent utworu audiowizualnego nabywa na mocy umowy o stworzenie utworu albo umowy o wykorzystanie już istniejącego utworu wyłączne prawa majątkowe do eksploatacji tych utworów w ramach utworu audiowizualnego jako całości.

Wykładnia tego przepisu związana jest koniecznością rozstrzygnięcia charakteru prawnego utworu audiowizualnego. Zagadnienie to jest przedmiotem sporów doktrynalnych, których treści, w tym miejscu, nie ma potrzeby przytaczania. Przeważa jednak stanowisko, że utwór audiowizualny zawsze lub co do zasady ma charakter dzieła współautorskiego. W wyroku z dnia 3 marca 2007 r. IV CSK303/06

i uchwale 7 sędziów z dnia 25 listopada 2008 r. III CZP 57/08 (OSNC 2009/5/64), Sąd Najwyższy opowiedział się za koncepcją utworu audiowizualnego jako ogólnej postaci utworu współautorskiego, stwierdzając że utwór audiowizualny stanowi całość, jest jednym utworem, a nie zbiorem różnych utworów tzw. "wkładowych". Nabywając na mocy pakietu umów o stworzenie wkładów do utworu audiowizualnego autorskie prawo do takiego utworu jako całości, producent (albo działająca w jego imieniu organizacja zbiorowego zarządzania), nie zaś twórcy tych wkładów, nabywa zarazem związane z wyłącznym prawem korzystania z utworu i rozporządzania nim prawo do wynagrodzenia w postaci możliwości czerpania korzyści z eksploatacji tego utworu. Sąd Najwyższy rozpoznający niniejszą sprawę za taką wykładnią art. 70 ust 1 u.p.a.p.p. się opowiada uznając, że domniemanie to dotyczy w istocie nabycia przez producenta praw autorskich do utworu audiowizualnego.

Dochodząc zatem roszczeń innych niż tantiemy z art. 70 ust. 2¹ u.p.a.p.p. organizacja zbiorowego zarządzania tj. w rozstrzyganej sprawie powód musi obalić domniemanie nabycia praw do tych utworów przez producenta utworu audiowizualnego. Tak więc co do zasady stanowisko zaprezentowane przez Sąd Apelacyjny, że ciężar obalenia domniemania z art. 70 ust 1 u.p.a.p.p obciąża powoda, jest oczywiście słuszne i nie ma podstaw do zarzucenia, że Sąd dopuścił się naruszenia przepisu art. 234 k.p.c.

Domniemanie z art. 70 ust. 1 u.p.a.p.p. jest domniemaniem prawnym wzruszalnym (*praesumptio iuris tantum*). Wśród domniemań prawnych wyróżnia się domniemania materialne i formalne. Domniemanie materialne składa się z podstawy domniemania i wniosku domniemania. Oba elementy łączy funktor "domniemywa się", będący funktorem normotwórczym, ponieważ w razie zaistnienia sytuacji opisanej w podstawie domniemania powstaje prawny obowiązek stwierdzenia skutków opisanych we wniosku domniemania. Natomiast domniemania formalne nie mają podstawy, określane też jako prawdy tymczasowe lub domniemania bez poprzednika i funkcjonują w ten sposób, że jeżeli udowodniono podstawę, to domniemywa się, że istnieje wniosek (domniemywa się) Domniemania materialne rozdzielają ciężar dowodu i dlatego na jednej stronie spoczywa ciężar udowodnienia podstawy domniemania, a na stronie przeciwnej

ciężar dowodu przeciwieństwa wniosku domniemania (por. J. Nowacki, *Domniemania prawne*, Katowice 1976).

Treść przepisu art. 70 ust. 1 u.p.a.p.p. nakazuje zakwalifikować domniemanie jako materialne, gdzie podstawą domniemania jest zawarcie umów przez producenta z twórcami utworów, natomiast wnioskiem - nabycie przez producenta wyłącznych praw majątkowych do eksploatacji tych utworów w ramach utworu audiowizualnego jako całości. Rację ma zatem skarżący, że podstawą (przesłanką) omawianego domniemania jest wykazanie zawarcia umowy, który to obowiązek obciąża producenta (art. 6 k.c.). W konsekwencji przyjąć należy, że producent chcąc powołać się na domniemanie wynikające z omawianego przepisu musi udowodnić fakt zawarcia umów z twórcami, i to dopiero uruchomi domniemanie nabycia przez niego praw majątkowych do utworu audiowizualnego.

W rozstrzyganej sprawie, jeśli powód zamierza wystąpić z roszczeniami innymi niż z art. 70 ust. 2¹ u.p.a.p.p przedstawia się to tak, że legitymując się domniemaniem z art. 105 ust. 1 u.p.a.p.p., ma on prawo do żądania od pozwanego informacji o wykorzystaniu w utworach audiowizualnych utworów objętych przez niego zbiorowym zarządzeniem i ochroną na wskazanych polach oraz do żądania wykazania przez niego umowami, których stroną jest producent i twórcy utworów, nabycia praw do utworu audiowizualnego. Taki obowiązek pozwanego mieści się w zakresie omawianych norm art. 70 ust. 1 i art. 105 ust. 2 u.p.a.p.p. Dopiero po zrealizowaniu tego obowiązku przez pozwanego, na powodzie spocznie ciężar dowodu, obalającego domniemanie, że prawa majątkowe do wykorzystywanych w utworze audiowizualnym utworów nie zostały przez producenta nabyte.

Inna interpretacja obowiązków stron wynikająca z omawianego domniemania tj., że powód winien obalić domniemanie przez wykazanie, że producent (w okolicznościach sprawy pozwany) nie zawarł umów z twórcami, ochronę twórców utworów wkładowych czyniłaby iluzoryczną nakładając na organizację zbiorowego zarządzania obowiązki, którym niemożliwe byłoby sprostanie. Łączyłoby to się bowiem z koniecznością wykazywania okoliczności negatywnej.

Przepis art. 70 ust. 2¹ u.p.a.p.p. ustanawia we wskazanym zakresie podmiotowym i przedmiotowym bezwzględne prawo do wynagrodzenia (tantiemy audiowizualne). Dotyczy on wyłącznie płaszczyzny prawa do wynagrodzenia

i jedynie sytuacji, gdy producent utworu audiowizualnego legalnie, na podstawie umowy, wykorzystał cudzy, korzystający z ochrony majątkowej, utwór w utworze audiowizualnym. Wynagrodzenie przewidziane w wymienionym przepisie należy się wskazanym w nim osobom w oderwaniu od wyłącznego prawa do korzystania z utworu i rozporządzania nim. Jest to wynagrodzenie dodatkowe, niezależne od praw autorskich przysługujących producentowi (istniejące obok praw majątkowych producenta), a jego podstawą nie są "zasady ogólne", lecz konkretny przepis ustawy – art. 70 ust. 2² pr. autorskiego. Wynagrodzenie przyznane w tym przepisie jest niemal jednolicie, zarówno w piśmiennictwie, jak i w judykaturze uznawane za wynagrodzenie dodatkowe (por. uzasadnienie uchwały 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 25 listopada 2008 r. III CZP 57/08).

Rację ma zatem skarżący, że tytuł do dochodzenia tantiem audiowizualnych (wynagrodzenia dodatkowego) ma swoją podstawę wyłącznie w przepisie art. 70 ust 2² u.p.a.p.p. W konsekwencji prawo do wynagrodzenia zastrzeżone na rzecz uprawnionych wymienionych w tym przepisie może być dochodzone bez potrzeby obalania domniemania z art. 70 ust. 1, z tym, że zgodnie z art. 70 ust. 3 u.p.a.p.p. prawo to realizowane może być jedynie przez właściwą organizację zbiorowego zarządzania prawami autorskimi. Wystarczy zatem, że organizacja zbiorowego zarządzania powoła się na bezwzględne prawo do wynagrodzenia z art. 70 ust. 2¹ u.p.a.p.p. oraz swoją „właściwość” względem utworu, którego wynagrodzenie dotyczy. Ta „właściwość” w kontekście treści zezwolenia Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego nie budziła wątpliwości. Nie zachodziła bowiem sytuacja by w związku z treścią zezwolenia Stowarzyszenia Filmowców Polskich były podstawy do przyjęcia, że jest ona tożsama z treścią zezwolenia powoda, i że ta organizacja zbiorowego zarządzania rości sobie tytuł do zarządzania tymi samymi utworami i na tych samych polach, którymi zarządza powodowa organizacja. Stanowisko Sądu Apelacyjnego, że powodowa organizacja zarządza prawami autorskimi do utworów słownych muzycznych, słowno-muzycznych, choreograficznych w utworze audiowizualnym tylko w sytuacji, gdy obalone zostanie domniemanie nabycia praw majątkowych do eksploatacji takiego utworu w ramach utworu audiowizualnego jako całości nie było zasadne. Jego

zaakceptowanie pozbawiałoby w efekcie twórców, których powód reprezentuje, prawa do tantiem na polach wskazanych w przepisie art. 70 ust. 2¹ u.p.a.p.p.

Skarżący zarzucał brak wskazania podstawy prawnej użycia przez Sąd Apelacyjny określenia „audycja telewizyjna” w miejsce wskazanego w pozwie „program telewizyjny”. Nie jest jasne w świetle treści uzasadnienia, dlaczego użyte przez Sąd określenie „audycja telewizyjna” co do uwzględnionego obowiązku informacyjnego Sąd ten uznał za umożliwiające „uniknięcie wątpliwości co do nałożonego zakresu obowiązku informacyjnego”. Ustawa o prawie autorskim i prawach pokrewnych nie zawiera definicji ustawowej zarówno pojęcia „program telewizyjny”, jak i „audycja telewizyjna”. Wobec tego to na powódzie spoczywa obowiązek wyjaśnienia rozumienia tych pojęć w aspekcie działalności pozwanego i zgłoszonego roszczenia informacyjnego.

Zarzut przyjęcia przez Sąd Apelacyjny, że powodowa organizacja może domagać się informacji w trybie art. 105 ust. 2 u.p.a.p.p. jedynie w oparciu o zatwierdzone Tabele Wynagrodzeń był bezzasadny. Sąd bowiem uznał, że niezatwierdzone tabele wynagrodzeń nie mogą służyć za podstawę wyliczenia wynagrodzenia należnego twórcom i stwierdził, że jeżeli organizacja zbiorowego zarządzania nie dysponuje zatwierdzoną tabelą wynagrodzeń i strony nie określiły wysokości wynagrodzenia w drodze porozumienia, wynagrodzenie powinno być określone przez sąd zgodnie ze wskazaniem zawartymi w art. 110 ustawy o prawie autorskim, to znaczy z uwzględnieniem wpływów osiągniętych z korzystania z utworu oraz charakteru i zakresu korzystania i powołał się na wyroki Sądu Najwyższego z dnia 13 grudnia 2007 r. sygn. I CSK 321/07 oraz uzasadnienie wyroku z dnia 15 czerwca 2011 r., sygn. CSK 373/10).

Wobec rozważenia zarzutów skarżącego mających bezpośrednie znaczenie dla roszczenia informacyjnego, którego podstawą był przepis art. 105 ust. 2 u.p.a.p.p. na podstawie art. 398¹⁵ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy uznał, że zaistniały podstawy do uchylenia zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania.

